

have ud fra en nærmere faglig vurdering af tingene.

Men altså, resultatkontrakten styrer ikke, hvor mange tilsyn den enkelte virksomhed skal have, det gør tilsynsfrekvensvejledningen. Jeg beklager, det er sådan et teknisk ord at bruge.

Per Clausen (EL):

Men så må jeg indrømme, at jeg synes, det bliver en anelse uforståeligt, hvad der sker, og her er der altså ikke tale om forhold internt i Fødevarestyrelsen, men at relationen mellem ministeriet og Fødevarestyrelsen er uforståelig.

Man har altså et regelsæt, der kræver, at virksomhederne skal besøges én gang om året, og derudover skal de besøges yderligere, hvis der er behov for det. Alligevel indgår man en resultatkontrakt, hvor man ligesom skal tage stilling til anvendelsen af ressourcerne, hvoraf det klart fremgår, at det kan man ikke, for hvorfor står der ellers, at en virksomhed skal besøges én gang om året i gennemsnit. Hvad er meningen med den formulering, hvis den ikke dækker over, at når vi besøger en virksomhed to gange, så er der en anden virksomhed, der ikke bliver besøgt?

Kl. 14.10

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg er enig i, at det også er noget kompliceret noget at finde rundt i, men det er altså et udtryk for den regnemodel, man i mange år har brugt til at nå frem til et mål for, hvad det minimale antal besøg, man skal aflægge, er, altså det minimale antal besøg, som fødevarekontrollen skal aflægge i løbet af året.

Det tal brydes så ned af regionerne og de enkelte virksomhedstyper og de enkelte virksomheder, og der er det altså tilsynsfrekvensvejledningen, der er afgørende for, hvad det er for nogle normer, man skal overholde over for den enkelte virksomhedstype.

Per Clausen (EL):

Jeg vil så gerne spørge ministeren, om han ikke synes, det er udtryk for meget dårlig ledelse og meget dårlig styring, når ministeriet indgår en aftale med Fødevarestyrelsen, der af de ivrige medarbejdere, der forsøger at leve op til resultatkontrakten, ikke kan forstås på anden måde, end at de har fået en accept af, at med de res-

sourcer, der er i dag, så er de nødt til enten at vælge at besøge alle virksomheder én gang om året eller også at prioritere at komme ud til dem, man skal ud til mere end én gang?

Er det ikke sådan, at vi her ser et eksempel på en resultatkontrakt, som er direkte vildledende, og som ministeriet derfor aldrig burde have indgået med Fødevarestyrelsen?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, det er jeg slet ikke enig i. Fødevarestyrelsen er ikke i tvivl om, at man skal se de to regelsæt i en sammenhæng. Tilsynsfrekvensvejledningen, som styrelsen i øvrigt selv laver oplægget til, og som så bliver underskrevet af ministeren, kender de udmærket godt.

Resultatstyringskontrakten er alene et styringsredskab for at nå frem til et bruttotal, et makrotal på, hvor mange tilsyn der i alt skal gennemføres om året i landet. Det er styrelsen helt opmærksom på. Det har ikke givet anledning til nogen forvirring hos styrelsens ledelse, hvor mange besøg man i alt aflægger i henhold til resultatstyringskontrakten, og hvad det er for nogle krav, der gælder for de enkelte virksomhedstyper.

Men jeg forstår godt, at det set udefra kan være lidt kompliceret at finde rundt i.

Bjarne Laustsen (S):

Når man sætter et minimumstal i sådan en kontrakt, så kan det jo blive meget værre end det, hr. Per Clausen refererede til. Hvis der er en virksomhed, der får mange besøg, så er der rigtig mange, der slet ingen besøg får, og så finder man jo ikke det, man skal. Det kan vi jo se.

Jeg vil godt spørge, hvad konsekvensen for en region egentlig er, hvis de resultatkontrakter ikke overholdes. Jeg vil også gerne vide, hvor mange regioner der overholder dem, og hvilken belønning de så får for at overholde dem.

Det er jo kommet frem, at resultatkontrakterne er til hinder for en større effektivitet, man kunne få ved at komme ud på de forskellige virksomheder. Det vil jeg gerne have ministerens kommentar til, for hvis det er tilfældet, så må ministeren da finde ud af at sørge for, at den kontrol, man har af de ressourcer, man har, skal bruges på at kontrollere og finde det farlige og alt for gamle kød, i stedet for at det er pressen, der skal gøre det.